

MOT NYA HORISONTER

En äventyrsberättelse för barn och halvvuxna

ÖffliBöffli tycker att barn och unga skall lära att läsa en bok.
ÖffliBöffli och hans vänner Pelle Pistol och Kalle Kanon
är humanister, tolerera inte rasism eller barnåktenskap.
Visar tolerans och respekt mot andra.
De har starka åsikter om krig och religion.

Fidusia Bokförlag
bernadino@fidusia13@gmail.com
www.fidusia.se

Följ med på vännernas ÖffliBöffli, Pelle Pistol och Kalle Kanons nya hissande äventyr.

Kapitel 1
Ombord på Sixtus igen.
Kapitel 2
Med kurs mot Zardinien.
Kapitel 3
Slaget om Ballastearna.
Kapitel 4
Cartagena på Iberia.
Kapitel 5
Till gruvområdet.
Kapitel 6
Till Caborandum.
Kapitel 7
Helvedet porten.
Kapitel 8
Hemma igen 1914.
Kapitel 9
Cirkus kommer till staden.
Kapitel 10
Fedeby.
Kapitel 11
Sirka.
Kapitel 12
Stock Holmen.
Kapitel 13
Staraja Ladoga.
Kapitel 14
Holmgård nästa anhalt.
Kapitel 15
Resan till Könugård.
Kapitel 16
Resan till Könugård fortsätter.
Kapitel 17
Batmania.
Kapitel 18
En expedition mot Måskvatt
Kapitel 19
Kyiv
Kapitel 20
Mot Mickla gård
Kapitel 21
Ankomst till Mickla gård
Kapitel 22
Bysanz ett mångkulturellt nav.
Kapitel 23
Zamaza och Alkasiras.
Kapitel 24
Skatteindrivning i Rumelien.
Kapitel 25
Ett besök i Tarambura.

Rymdresa

Kapitel 26
Rymdresa mot okänd himlakropp.
Kapitel 27
Resa mot känd bergstopp.
Kapitel 28
Resa mot Lhasa.
Kapitel 29
Resa mot Bharat.
Kapitel 30
Hos alferna.
Kapitel 31
Growly.
Kapitel 32
Bengolito.
Kapitel 33
Bulwonga stammen.
Kapitel 34
Buddistisk Tempel.
Kapitel 35
Daddivous och hans transport.
Kapitel 36
Mutter Kurrage.
Kapitel 37
Tyrannen Sultanas.
Kapitel 38
Resan fortsätter mot Bharat.
Kapitel 39
Den människoätande tigern.
Kapitel 40
Flodpiraterna.
Kapitel 41
Änkebränningen.
Kapitel 42
Lycklig åter syn i Tarambura.
Kapitel 43
Olympos det heliga berget.
Kapitel 44
Nedanför det heliga berget Olympos.
Kapitel 45
Staden Pella.
Kapitel 46
Persiska fälttåget.
Kapitel 47
Timbuktu.
Kapitel 48
Grottmålningar i Uweinat.
Kapitel 49
Åter i oasen Siwa.
Kapitel 50
Resan mot Cairo.

Kapitel 51

Vandring mot Smäckka.

Kapitel 52

Kush.

Kapitel 53

Mot den stora sjön.

Kapitel 54

Krokodilguden.

Kapitel 19

Kyiv

Nästa morgon församlades alla inblandade ute på den öppna plattformen där man landade och startade flygningarna.

ÖffliBöffli fick flyga med Bart Bat och Pelle Pistol och Kalle Kanon samma Batmanier som de flög med till Måskvatt. Man hade blivit vana vid varandra och det kändes särskild tryggt för flygpassagerarna.

Med endast en mellanlandning så anlände man till Könugård efter midnatt vilket passade Bart Bat mycket bra på han ville vara osynlig intill man skulle sätta i gång med de nya uppdrag som vännerna inte fick något att veta om. De skulle inte kunna avslöja något varken frivilligt eller ofrivilligt. Överraskningsmomentet var en stor del av hela den nya insatsen.

Glada i hågen travade vännerna ut i staden Kyiv för att hitta Ottar Vendelkråka och åter förena sig med fartyget och dess besättning. Natten var mörk och gatubelysning var obefintlig.

”Stopp där och stå blixt stilla” ropade byvakten med hög röst. Man kunde se de hotfulla hillebarderna som byvakterna var utrustade med förutom var sin grov batong. De två väktarna hade uppfattat trion som något skum. Kanske som en inbrotts grupp på väg mot någon förmögen borgares hus.

ÖffliBöffli, Pelle Pistol och Kalle Kanon trädde fram i väkternas svaga fackla sken och blev ingående granskat.

”Vi vill veta vem ni er och vart ni är på väg” krävde den ena vakten och mönstrade trio upp och ner och sedan ner och upp.

”Jag heter ÖffliBöffli och detta är mina vänner Pelle pistol och Kalle Kanon. Vi är på väg till hamnen för att hitta Ottar Vendelkråka och hans fartyg”

”Hmm ja, det fartyget löpte faktiskt in i går eftermiddag” vakten hade dämpat sin aggressivitet.

”Men då kan ni kanske anvisa oss vägen till hamnen” menade Pelle Pistol.

”Vi kan göra mera än det. Vi vill eskortera er dit dels för att ni skall komma säkert fram och dels för att då får vi se om ni verkligen känner Ottar Vendelkråka” bestämde vakterna och man travade iväg till hamnen som låg ganska nära invid. Gryningen var redan där och nu gick det att urskilja omgivningarna.

En stor pälsklädd och morgontrött person kom fram på däck efter att vakterna upprepade gånger hade ropat efter Ottar Vendelkråka.

”Är det du som är Ottar Vendelkråka?” Vaktarna glodde på honom.

”Ja det är högst den samma. Vad vill ni en så här ärlamorgon och förstöra min goda sömn” frågade Ottar Vendelkråka och gned trött båda ögonen ihop om att se bättre. Nu sakta inså den trötta hjärnan vad det var han så.

”Vi alla ölhallas asguder är det inte ÖffliBöffli, Pelle Pistol och Kalle Kanon som jag ser ljus levande här fram för mig” Ottars Vendelkråkas glädes vrål gick inte att ta miste på. Alert hoppade han upp på kajen och kramade vännerna.

”Jag trodde på riktigt att ni hade gått förlorat i den häftiga snöstormen” Ottar Vendelkråka tittade från den ena till den andra för att fastställa att detta inte var någon synvilla.

”Vi var ganska nära att omkomma i snön men blev räddat i absolut sista momangen. Vi har en lång historia att berätta som vi kan ta vi tillfälle” ÖffliBöffli kände att han behövde lite tid att smälta alla intryck.

”Kom ombord så skall ni få varm havregröt med späck och lunken öl” Ottar Vendelkråka slog menade ut med armen dit kökstjänsten höll på med förberedelserna till dagens första måltid.

Nu gick snacket för fullt och alla talade i mun på var andra så det hela blev till ett sammelsurium.

” När vi nästan hade givit upp. Maten var slut och vi hade inte fått bort speciellt mycket av alla trädstammarna som låg över floden. Då kom det en lång procession av män och kvinnor med stora draghästar till vår hjälp. De kallade sig Tavoloner och hade fått order av några konstig överjordiska varelser att hjälp oss. Till gengäld skulle de befria hövdingen vackra dotter Zicolina ifrån en skurk som de kallade Salusinikorv Putting” orden trängdes i Ottar Vendelkråkas hals så de nästan hade svårt att komma ut och fram.

”Allt detta kan vi bekräfta till punkt och pricka” svarade ÖffliBöffli.” vi var med som observatörer när Batmanierna straffad Babirusias maktelit inklusive Salusinikorv Putting. De är nu definit ur cirkulation och kan inte skada ytterligare” ÖffliBöffli var stolt över att ha varit med att bistå till en sådan välgärning för mänskligheten.

”Men vem är då dessa Batmanier” blev en naturlig följdfråga.

”Det är lite svårt att förklara men om du kan hålla dig vaken och nykter så gå upp till midnattsmässan ikväll i den stora Katedralen. Då skall du få se något som varken du eller jag har sett förut tror jag” föreslog ÖffliBöffli. Han hade fått detta tipset av Bart Bat.

Men det var fortfarande mitt på dagen och vännerna beslutade sig till att ta en närmare titt på Kyiv. Man släntrade i maklig takt från hamnen upp mot stadens centrum. Staden profil dominerades av den stora Sofia katedralen med en längd på femtiofem meter och som låg vid stora kyrk torget. Kyrkklockorna började att låta för påminna församlingen om att komma till mässan för att höra herrens budskap.

Katedralen var flankerad på ena sidan av ett kloster och på andra sidan vad man förmodade var någon form av rådhus dit stadens överhöghet höll till.

”Jag föreslår att vi tar och går till klostret och besöker klosterträdgården ”ÖffliBöffli tittade på de två andra för att se om någon av dom hade andra idéer. Då ingen kom fram med nya förslag ja då gick man till klosterträdgården.

Klosterträdgården var uppdelad i flera avsnitt beroende på vad man vill åstadkomma. Man hade en ganska stor medicinsk örtagård, var blommande och doftande växer var strikt uppdelad i respektive ruter för varje växt. Munkarna hade mycket god kännedom om olika växer helande egenskaper. Munkarna hade ett hospice var de tog emot alla människor, rika som fattiga och erbjöd läkarevård kostnadsfritt. Ofta lyckades man att bota ganska många sjukdomar. Man kunde även utföra kirurgiska ingrepp, sätta ihop brutna armar och ben. Den andra delen av trädgården odlade man grönsaker och frukt. Det gav ett stort bidrag till klosterköket. Även där kunde fattiga och behövande människor få ett gratis mål mat. Munkarna var mycket uppskattade av befolkningen.

”Vad härligt att bara sitta här i solen och ta in alla växternas färg och dofter. Den kalla vintern tycks vara avlägsen långt borta med sin kyla och umbärande” ÖffliBöffli lutade sig tillbaka på bänken och sträckte ut benen i välbehag.

”Ja jag håller med dig. Det ända som saknas är någon betjäning med ett glas kall lemonad” Pelle Pistol slickade sina morrhår med tanken om en härlig dryck.

”När vi har suttit här tillräckligt länge så har jag pejlat in en taverna på andra sidan torget. Där kan vi säkert få lemonad. Jag skulle nog hellre vilja ett stop kallt öl” Kalle Kanon var inte så mycket för söt dricka.

Efter någon halvtimme verkade tanken på något att dricka i sommarvärmen lockande. Man korsade torget och dök in på tavernan. Strax kom en serveringsdam fram och frågade vad som önskades. När beställningarna var lagda flyttade man sig ut i pergolan för att njuta av i den milda brisen.

”Jag undra vad det är väsen man kan höra dit borta vid rådhuset” ÖffliBöffli tänkte högt och fortsatte” det låter nästan som om det finns någon publik evenemang”

”Troligtvis ” sa Pelle Pistol” det man hör är liksom när något har hänt, typ en brottningsmatch eller så”.

”Om det är brottning på gång så vill jag gå dit och titta” Kalle Kanon hade ju vunnit flera brottningsmästerskap under sin tid i armén”.

Efter sista slurken hade runnit ner i halsarna begav man sig iväg nyfiken på vad de skulle få se. Men det var absolut inte vad de hade föreställd sig.

Uppe på en scen hade man ställt upp en galge och en schavott. Bödeln var klädd i en rött sidenkappa med en svart huv på huvudet för att understryka hans höga ämbetsposition. Bredvid stod ett antal svartklädda hantlangare som villigt lydde mästebödeln order och anvisningar. Ett antal kroppar låg redan på rad. Några hade blivit hängda och andra var ett huvud kortare.

”Åh fy, vad är detta för hemska föreställning. Och hur kan folk jubla varje gång en stackare mister livet?” ÖffliBöffli var förfärad. Trots att han hade sedd mycket under sina resor, av vad folk var kapabla att göra mot varandra kunde han aldrig vänja sig vid synen. Hans humanistiska livsåskådning var orubbat.

” De fångarna som förs ut hit för att avrättas är brickor i det stora schackspelet som på går inne på gården” upplyste man i publiken om.

”Menar du att man spelar med människor som insats?” ÖffliBöffli kunde knappt tro sina öron.

”Ja, varje person som avrättas har varit en spelpjäs som har blivit slagen ur spelbrädan och måste därför gå den hemska vägen fram till denna scen”

”Så hemskt, så förfärligt” ÖffliBöffli viste inte hur han skulle uttrycka sig för att visa sin avsky.

”Alla spelpjäserna är kriminella som får en andra chans. Om man inte blir slagen av brädan, ja då får man gå tillbaka till sina celler och avvakta nästa spelvecka därpå. De får dessutom bättre mat än de andra fångarna” den berättande glada mannen fortsatte” om man har klarat av fem omgångar utan att blivit slagen, då får man sin frihet tillbaka”

Vännernas gick in på gården där ytan var uppdelad i åtta x åtta vita och svarta fält. Vita pjäser spelar mot svarta pjäser. På var sin kortsida av spelplanen uppe på balkongen satt den spelare som representerade svart eller vit. Ett stort timglas stod framme så alla inne kunde se detta. När sanden hade runnit ut måste spelaren göra sitt drag. Det fortsatta intill ena sidan hade vunnit och hela skådespelet kunde avbrytas för sedan upprepas en vecka senare. Vem som helst kunde utmana den sittande mästaren mot först att betala en förutbestämd summa i klingande mynt.

”Vid mina morrhår. Detta tycker jag är magstarkt” Pelle Pistol som gammal krigare var normalt inte så kräsmagat, visade tydligt vad han tyckte om denna tillställningen.

”Jag tycker att vi skall gå tillbaka till tavernan och få något att stärka oss på nu med engång” Kalle Kanon hade också fått nog.

Efter tavernan gick vännerna tillbaka till fartyget var de hittade en plats var de kunde blunda bort en stund och hela den senaste hemska upplevelse.

Efter ett tag kom Ottar Vendelkråka och puttade till ÖffliBöffli med foten för att han skulle vakna.

”Är det inte nu vi skall gå till katedralen för att se det som vi inte kan föreställa oss” Ottar Vendelkråka så frågande ut när ÖffliBöffli skakade på huvudet och kom på benen.

”Nej, det är först till midnattsmässan som intressanta uppenbarelser kommer att föregå” ÖffliBöffli ville nu gå till något matställe då magen kurrade. ”du kommer då att se något häpnadsväckande, något som du inte kan föreställa dig”

ÖffliBöffli tyckte om att låta lite mystisk. Nu hade Pelle Pistol och Kalle Kanon också kommit på benen och grinade så gott och konspiratorisk då de viste vad ÖffliBöffli pratade om. Biskopen

Pretorius Cantonare skulle naturligtvis och bli en del av upplevelsen. Det ju faktisk han som skulle bli kvällens huvudfigur.

Nu gick alla man upp till torget för att hitta något bra ställe med mat som var ätbar och var man inte bli uppskörtat. Torget låg lämpligt nog intill marknaden som var igång varje dag året runt. Det var här invånarna i Kyiv hämtade sina råvaror. Husmödrar och kökspigor från mera förmögna hushåll dividerade och prutad med handels ståndens ägare. Man hade utvecklad detta till ett mycket förfinat system. Om man betalade det begärde priset rätt upp och ner så blev säljaren besviken att inte få demonstrera sina förhandlings färdigheter och ordsvammel.

”Jag tycker vi skall gå in här hos Mamma Mulles välkända krog” Ottar Vendelkråka hade varit många gånger i Kyiv och kände till ställen man kunde besöka och vad mera viktig var vilka man skulle undvika om man ville ha hälsan i behåll. Inga protesterade och snart var man bänkad runt ett solitt bord av ekplankor. Rejåla sejdlar med skummande öl dök upp utan man behövde beställa. Ölet var en naturlig del av en måltid här.

”Vad det dofter gott ” Kalle Kanon slickade sig om munnen i förväntning när han tittade på den stora steken som roterade på spettet över den öppna elden mitt i värdshuset.

”Det är en Mutton av bästa sorten som är mycket stolta över att avla här.” Mamma Mulle visade att Ottar Vendelkråka var en uppskattat återkommande gäst som aldrig var snål med en extra slant till betjäningen. Det är en sådan som personalen uppskattar och kommer ihåg.

Mamma Mulle gick fram till steken med en stor förskärare och ett fat och började skiva saftigt och mört kött. Snabbt hade Kalle Kanon ställd sig bakom Mamma Mulle och räckte ut sin matplanka. En stor köttbit landade på plankan så det stänkte om det. En tjock skiva nybakat grovbröd fick också plats på plankan. Alla tog samma rätt och lika bra det var det enda som fanns på menyn. Mamma Muller krog låg ut med floden så man kunde se vad som rörde sig. Båtar, skepp och fartyg kom hela tiden förbi. Antingen lämnade de Kyiv eller också var de ankommande. Mörkret började att lägga sig över staden och snart skulle alla troende gå till midnattsmässan för att lovsjunga och be till sin himmelska herre. Nu bröt sällskapet upp ifrån krogen och begav sig till kyrkan som låg på andra sidan av stortorget. Ottar Vendelkråka gick in i kyrkan. Men vännerna försvann bakom byggnaden dit de skulle möta Bart Bat och hans fru Bartolina.

”Väl mött” Bart Bat tittade glatt på trion när de trädde fram ur mörkret ” nu skall ni få höra hur kvällen föreställning är tänkt att gå till. Jag kommer att landa på mittgången nere vid ingångsdörren och gå hela vägen fram till altaret. Alla kyrkbesökare får tillfälle att se Djävulen i egen höga person. Biskopen Pretorius Cantonare kommer att slå korset tecken fram för sig och uppmana mig att flyga tillbaka till helvedet dit han inbillar sig att jag kommer ifrån. Det skall bli spännande. ÖfliBöffli följer med mig och Pelle Pistol och Kalle Kanon med min fru och hennes syster. Vi flyger in och sätter oss längst uppe under taket på någon avsats till det är tid att uppträda” Bart Bat var uppspelt med tanken på det sprätt man skulle spela Pretorius Cantonare.

Predikan började i vanlig ordning med ”Var hälsat ni herrens lamm”

”Ni måste se på er själva och de synder som ni har begått emot herrens bud. Det är en tung börda att bära för den svaga människan. Men Herren har visligen inriktat en möjligt för honom att hjälpa er att bära denna börda. Han har per dekret till vår heliga fader i Fnattikanet givet honom i uppdrag att upprätta en biktstol. Där kan var och en komma och berätta om sina synder och få förlåtelse.”

Menigheten svarade med ett halleluja. ”Prisa Herren för hans nåd och vishet”

”Men det räcker inte hela vägen att slippa skärselden eller hamna i helvedet.” dånade Pretorius Cantonare vidare från predikstolen som var byggd som ett podium över menighetens huvuden. ”men även här finns det möjlighet att förkortat tiden i skärselden. Ge pengar till den heliga kyrkan så kan ni lindra denna stränga provningen innan ni kan komma till paradiset” Pretorius Cantonare ögon lyste av girighet vid tanken om alla slantar som kom in kassan och vad han kunde köpa.

”När mynten i kassan klingar själen ut ur skärselden springer” sjöng en trestämmig munk kör mycket vackert. Akustiken i kyrkan var underbar. Menigheten böjde sina skuldtungda huvuden. Ja, somliga gömde sitt huvud i händerna i ren skräck om vad som skulle komma.

”Men” fortsatte Pretorius Cantonare” om man köper heliga relikier kan det hjälpa till. Vi har nyligen fått delar av den heliga Antonius skelett. En liten bit av den relikien får ni i en liten påse med ett silkesnöre så ni kan bära den in på kroppen.”

Menigheten rusade fram till en munk som stod vid en stor kista stor nog till att rymma skelett efter en hel kyrkogård. Åtgången av påsar med skelettdelar gick strykande.

Men nu hände det något som biskop Pretorius Cantonare inte i sina vildaste drömmar hade kunnat föreställa sig. Han stod där i sin juvelbesatta kåpa med kräcklan i höger hand och på huvudet den spetsiga mitran.

Två vita gestalter vingade sig ner och ställde sig fram för högaltaret dit Pretorius Cantonare sedan skulle ta sig ner från predikstolen för att be till herren.

På altaret stod flera tjocka meterhöga vaxljus om lyste upp altartavlan som verkligen fick alla guld och silverinläggningarna att glänsa. Osande rökelsekar skickade ut sina bedövande och kvävande dofter.

Det var Bartolina och hennes syster som fladdrade lite till med vingarna så att alla kunde uppfatta att änglar har vingar och de flyger ända upp till himmelen.

”Hur är det Pretorius Cantonare, lever du upp till den heliga skriftens ord om att dela med de fattiga”? Ville Bartolina veta.

Pretorius Cantonare skakade så av rädsla att han inte klarade att svara.

”Hur mycket har du delat ut till de fattiga och behövande?”

Inget svar.

”Det kan jag berätta. Du har behållit allting för dig själv så att du har kunnat leva flott i ditt palats och smörja kråset på menighetens bekostnad” Bartolina spände ögonen i Pretorius Cantonare som inte viste vart han skulle ta vägen.

”Kom hit och ställ dig fram för mig och min syster Angelica” krävde Bartolina och på vacklade ben kröp Pretorius Cantonare ner från predikstolen och ställde sig fram för Bartolina och hennes syster.

”Från och med nu ger du allting till de fattiga sjuka och behövande och behåller inte längre något för dig själv. Dina munkar skall bedriva gratis sjukvård till den som behöver. Så kanske du kommer till rätta med din skuld hos herren”

Pretorius Cantonare muttrade gråtande sitt ja till påbuden. Han hade inte att sätta emot.

Bartolina och Angelica flög ut av kyrkan. Pelle Pistol och Kalle Kanon hade varit vittne till hela föreställningen som nu skulle fortsätta med ännu en spektakulär övning.

Bert Bart flög in och ställde sig fram för Pretorius Cantonare som inte hade hunnit att återhämta sig.

”Vad bryter du dig om sådan trams. Du ha ju sålt din själ till mig Djävulen härskar i de ondas rike” Bert Bart fräste och ÖfliBöffli viftade med den fula svarta och hårig svans som de hade fixad med anledning av dagens uppträdande.

”Vi skall snart mötas igen på troll- och djävuls berget och där skall vi träffa alla troll och häxor. Vi skall begå allahanda förfärliga illdåd. Du är välkommen som vanligt” slutade Bert Bart som nu flaxade ut ur kyrkan.

Pretorius Cantonare hade sjunkit ihop och låg fullständig utslagen och gav småkonstiga ljud ifrån sig. När man flyttade på honom så man en stor illaluktande fläck på golvet. Pretorius Cantonare fick aldrig sitt normala förstånd tillbaka. Han blev den första patienten på det nya munksjukhuset.

Denna kvällen bekräftade att det fanns båda goda och onda krafter. Änglar och djävular.

Man tog avsked med Bart Bat, Bartolina och Angelica på båten dit man flög direkt ifrån kyrkan. Vännerna tackade än en gång för räddningen av sina liv. I väg flög Batmanierna med stora vingslag. Efter ett bra tag kom Ottar Vendelkråka in vacklade på fartyget.

”Nu skall ni bara höra vad jag har sett och upplevd. Det är helt otroligt. Ni kommer inte att tro mig” berättade Ottar Vendelkråka. Och med darrig och andfådd röst fick vännerna hela historien från Ottar Vendelkråkas synvinkel. Det tog lång tid innan man kunde sova. Konstigt att Ottar Vendelkråka inte frågade var vännerna befanns sig under tiden predikan på gick. Nästa morgon lämnade man Kyiv med sikte på Micklagård.